



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. V. Vtrum character insit animæ indelebilitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Confir. potentia conceditur naturæ tanquam ipsius instrumentum ad operandum; igitur quidquid in ea inuenitur quod non sit ipsamet operatio, debet se habere per modum principij respectu operationis. Idem proportionem dicendum est de voluntate; in qua solum inuenitur actus & principium concurrens ad actum.

20.

Obiectio 1. Dices 1. potest dari aliquid ipsam potentiam ad actum disponens, quamvis non sit principium operationis.

Resp.

Resp. negatiue. vel enim dicitur potentiam disponere ut agat, & ita dispositio debet esse principium; cum potentia non possit dici disponi, eo quod aliquid positum in ea destruat & corrumpatur, quod impediatur actum, sed solum dicatur disponi, quia dispositio adueniens adiuuat vel eleuat potentiam ad operandum, atque adeo ipsamet dispositio debet cum potentia esse operationis principium: vel dicitur potentiam disponere ut actum recipiat, & id frustra fingitur, cum potentia sufficienter instructa ad suum actum producendum, sit sufficienter disposita ad illum recipiendum, neque indigeat noua dispositione ut actum recipiat, cum illum in se producat.

Confir. præcisè pro actus receptione nullus constituit dispositionem in potentia. Adde licet huiusmodi dispositio dari posset ad actus receptionem, non propterea characterem constituendum in potentia, cum non disponat ad actus receptionem, nam Sacramentum ad quod character diceretur disponere, non est in potentia, ut ex dictis facile potest colligi.

Obiectio 2. Dices 2. character Confirmationis & Ordinis se habet per modum potentie actiue moralis; ergo ex eo potest constitui in potentia.

Resp.

Resp. negando consequentiam, quia ut res constituitur in hoc vel illo subiecto, non tam debet attendi eius conditio moralis, quam naturalis: si ergo character secundum naturalem suam conditionem non sit actiue, non debet propter rationem allatam constitui in potentia.

21.

Ad rationes
aliarum
sententiarum.

Ex his non difficulter solui possunt rationes aliarum sententiarum.
Ad rationem D. Th. Resp. characterem non debere constitui in intellectu ex eo quod hominem disponat ad ea quæ sunt diuini cultus, & ad quandam fidei professionem, quia solum disponit per modum signi, signum vero non necessariò est in eadem potentia cum eo ad quod dicitur disponere. ut signum iudicialis potestatis non est in anima in qua potestas illa censi posset constitui. unde licet fidei professio aliquo modo pertineat ad intellectum, non propterea ad eundem character debet pertinere.

Ad primam Scoti rationem Resp. eam assumere aliqua falsa, aliqua incerta. Falsum est characterem esse dispositionem ad gratiam; cum gratia & character sint duo effectus Sacramenti, quorum vnus propriè nullam habet ab altero dependentiam. Incertum est, num gratia sit in voluntate; multi enim probabiliter eam constituunt in animæ essentia.

Ad secundam Resp. 1. characterem non tam esse signum obligationis, quam cuiusdam deputacionis ad cultum diuinum.

Resp. 1. quamvis esset signum obligationis, non ideo necessariò deberet esse in voluntate. i. quia obligatio non minus potest dici esse in anima quam in voluntate. quamvis enim obligatio sit ad ponendos actus voluntatis vel intellectus &c. ipsa

tamen dici potest animæ essentiam afficere. 2. quia signum obligationis non semper est in eo in quo est obligatio, ut patet in signo seruitutis quod imprimitur in corpore, cum ipsa seruitutis obligatio non sit in corpore.

ARTICVLVS V.

Utrum character insit animæ indelebiliter?

22.

RESPONDET affirmatiue.

Resp. affir.

Aduerte conclusionem intellectæ de tempore huius vitæ esse de fide; ut patet ex Concilijs Flor. & Trid. citatis; quod etiam patet à posteriori ex eo quod Sacramenta characterem imprimuntia repeti non possint; g. non possit repeti baptismus, quantumvis baptizatus in heresim incidat, & postmodum eam deserens redeat ad Ecclesiam.

Ratio est quod character à solo Deo tanquam causa efficiente & conseruante dependeat, neque vllam physicam vel moralem dispositionem, quæ possit corrumpi, requirat ad sui conseruationem; neque character ipse habeat aliquod contrarium à quo possit formaliter expelli. Confir. ut character imprimatur in anima solum requiritur ut Sacramentum validè recipiatur; quo valore posito independentem ab omni dispositione imprimatur; igitur non apparet per quid impossibile possit destrui, & proinde ponendus est indelebilis.

Hinc fit ut quantumvis à superiore prohibeatur sacerdoti ne consecret, inungat; validè tamen illa faciat, si adsint requisita ad Sacramenti confectionem; quod etiam est dicendum de degradato.

D V B I V M

Utrum character ita sit indelebilis ut etiam post hanc vitam remaneat?

S VERO propter definitionem Ecclesiæ quibus character indelebilis dicitur in anima imprimi, nullo modo esse de fide quod post hanc vitam remaneat; nam sine vllò erroris periculo dici posset characterem esse indelebilem, quamdiu homo degit in hac mortali vita; immò id solum videtur intendisse Concilia, quo supposito

Merito quæritur potest num remaneat in altera vita: cum enim constet dependere à Deo ut conseruetur, & non appareat ratio cur conseruetur post hanc vitam, quandoquidem definit finis propter quem character imprimitur, non videtur post hanc vitam remanere.

Confir. 1. quod damnatos, character est forma quadam supernaturalis, & magnum animæ ornamentum, per quod ipsi animæ bene est; Deus autem non videtur vllum ornamentum supernaturale relinquere in damnatis eius inimicis.

Confir. 2. etiam si damnatus nullum infidelitatis actum in hac mortali vita eliciuerit, priuatur fidei habitu.

Confir. 3. si character remaneret in damnatis, diceretur remanere ad illorum confusionem, ut videlicet habeant signum quo dignoscantur aliquando in Christi Ecclesiam intrasse, vel in eadem tanquam Christi milites fuisse inscripti, vel tanquam duces in eadem præfuisse; quod tamen non

videtur

videtur verum, cum neque ipsi in quibus inest character illum possit videre, neque alij damnati; nam character, utpote res supernaturalis, non potest viribus naturæ cognosci; non fit autem verisimile Deum specialiter eleuare potentiam damnatorum ad eliciendam noticiam supernaturalem. His tamen non obstantibus

Resp. & dico verius esse characterem per Sacramentum impressum remanere post hanc vitam. Ita D. Th. hic ad 3. quem communius sequuntur alij.

Probatur a posteriori: si baptizatus moriatur & ad vitam reuocetur, non debet denuo baptizari; igitur signum est characterem baptismi in eo remanere. Similiter sacerdos reuocatus ad vitam potest absque noua ordinatione functiones Ordinis exercere; igitur character Ordinis in eo remanet. Consequentia probantur, ratio cur tam ab Ecclesia in suis definitionibus, quam à Doctõribus hæc Sacramenta dicantur non posse repeti, est quod character per illam impressus in anima remaneat. Item passim supponitur à Doctõribus quod nullus possit validè consecrare, absolueret &c. qui non sit characteris sacerdotali insignitus; ergo &c.

Ratio est quod licet character à Deo depēdeat in sui conseruatione, quemadmodum cetera entia creata, quia tamen ab eo solo dependet nec habens contrarium, nec requirens aliquam dispositionem cuius interitu esse desinat, non est dicendum Deum desinere illum conseruare; cum Deus non desinat conseruare res ab eo solo dependentes, nisi vrgens aliqua ratio sublit, qualis hic non apparet, ut patet ex solutione eorum quæ in contrarium sunt proposita.

Ad argumentum itaque Resp. quamuis desinat exterior cultus per Sacramentorum receptionem vel administrationem, non tamen desit rationem propter quam character remaneat, & à Deo conseruetur, scilicet ut permaneat signum distinctiui, & appareat quinam peculiariter Christi signo fuerint insigniti.

Ad primam confirmationem Resp. characterem in damnatis remanere ad eorū confusionem, ut D. Th. loco citato. peculiaris enim erit confusio damnatis, qui relictis Christi castris cuius characteris sunt insigniti, ad eius hostem transierunt; itaque id quod animam ornare potest, non tam erit illis ad gloriam quam ad ignominiam.

Ad secundam confirmationem Resp. magnam esse differentiam inter fidem & characterem, quod fides sit dispositio ad iustificationem; unde cum damnati sint incapaces iustificationis, mirum non est si Deus in illis fidem non cōseruet. Adde quod per affectum ad fidem requiratur; damnati autem habent voluntatem à Deo auersam. Unde licet aliquis nullam dispositionem fidei repugnantem in hac vita posuisset, quia tamen cum primum damnatur, per voluntatem auertitur à ratione obiecti fidei, statim priuatur fidei habitu. Character vero non datur tanquam dispositio ad iustificationem, sed ut sit signum quod aliquis deputeretur ad Sacramenta recipienda, vel ministranda, quod si primum potest etiam in initio conseruari ad eius confusionem.

Ad tertiam Resp. i. posse damnatis magnam confusionem creare quod beati videant in illis signum Christi quo insigniti fuerunt. 2. non videri etiam improbabile quod Deus ad maiorem eorum cruciatum peculiariter concurret, tum cum ipsis, tum cum alijs dānatis, ut hunc characterē videant.

Hic peti potest i. num anima separata validè posset exercere actus ordinis positā materiā?

Resp. non posse, tum quia anima separata non possunt actionem sacramentalem pōnere, utpote per corpus exercendam; tum quia talis anima non est homo, nec agit modo communi & humano inter homines, & proinde non perseverat in ea deputatio ordinaria (de qua agimus) ad Sacramenta conficienda, licet in eadem physicè remaneat signum huius deputacionis, quæ fuit in homine quamdiu egit inter mortales.

Petes 2. an saltem homo post communem resurrectionem validè possit huiusmodi actus exercere? videtur sentire D. Th. quæstione sequenti art. 7. ad 2.

Sed omnino verius est nō posse. Ratio est quod character non sit potentia naturā suā effectiua Sacramenti, sed tantum sit signum quod aliquis sit deputatus ad Sacramenta suscipienda, vel ministranda; quæ deputatio bene potest cessare pro aliquo statu, licet in eo signum deputacionis remaneat, cessare verò deputacionem post communem resurrectionem, videtur insinuare D. Th. art. præsentis ad 3. dicens quod post hanc vitam cessabit exterior cultus; & facile potest ostendi: Sacramenta à Christo instituta sunt tanquam media quibus homines ad salutem promoueri possint, atque ita sunt instituta pro viatoribus; igitur in patria cessabit vsus Sacramentorum, & per consequens deputatio ad illa conficienda, & proinde in patria homo characterē ordinis insignitus non poterit validè exire in actum.

Nec contrā sentit D. Th. nam loco in contrarium citato solum dicit beatum in corpore posse Sacramentum validè conficere, si videlicet inter mortales degeret; quod est probabile, quantumuis haberet corpus gloriosum; & tenet Suarez disput. 13. sect. 1. §. Atque ex his omnibus. Sotus dist. 1. quæst. 5. art. 7. §. Verumtamen hic non obstantibus. Henriquez lib. 1. de Sacramentis in genere cap. 27. §. 2.

ARTICVLVS VI.

Utrum per omnia Sacramenta nouæ legis imprimatur character?

CONCLUSIO est negatiua; quæ patet ex Flor. & Trid. aliquoties citatis. Ratio est quod non per omnia Sacramenta homo deputeretur ad aliquid recipiendum vel agendum quod pertineat ad diuinum cultum, sed solum per tria scilicet Baptismum, Confirmationem, Ordinem.

Notandum quod cum per hæc Sacramenta etiā gratia conferatur, character non sit propriè dispositio ad gratiam, nec è contrā, sed sint duo effectus eiusdem Sacramenti, inter quos non est naturalis dependentia vel connexio, neque in subiecto dispositio vni propriè prius naturā infunditur, quāuis character infundi possit sine gratia, ut ex dictis patet.

Petes an hæc tria Sacramenta principalis sint instituta propter gratiam, an propter characterem.

Resp. Baptismum primariò institutum propter gratiam; nam primariò est institutus ut sit spiritalis quædā generatio, quæ fit per gratiam. Idem dicendum videtur de Confirmatione, quæ est & dicitur complementum & perfectio baptismi. Sacramentum verò Ordinis videtur principalis institutum

26.
Quæstio 1.

Anima separata non potest validè exercere actus Ordinis.

Quæstio 2.

Sed neque homo post communem resurrectionem.

27.

Possit tamē forte beatus, si degeret inter mortales.
S. Thom.
Suarez.
Sotus.
Henriquez.

Resp. neg.

28.

Quæstio.

Baptismus & confirmatio primariò sunt instituta propter gratiam; Ordo propter characterem.